

МАЛКИЯТЪ КАСИЕРЪ

Денчо е въ четвърто отдѣление. Вчера другаритѣ му пакъ го избраха за касиеръ на тѣхното дружество *Младежки червенъ кръстъ*. И мнозина отъ тѣхъ му дадоха първата си вноска. Снощи той провѣри събранитѣ пари и тази сутринъ ги взе да ги предаде на учителката.

Духаше остъръ северенъ вѣтъръ. Сухъ студъ бѣ сграбчилъ земята.

Когато стигна до широката улица, Денчо се спрѣ. Трѣбваше да се изнижатъ цѣла редица *гальоти*, съ които превозваха каменни вжглища. Щомъ измина последната двуколка, той се спуствна да прекоси улицата. Но едва се не сблъска въ едно окжсано и бледо момче.

То събираше въ торба изпадалитѣ отъ колитѣ каменни вжглища. Лицето и ржцетѣ му бѣха посинѣли. Денчо го загледа очудено. Това бѣ неговъ съученикъ.

— Хайде на училище, Симо! Звънецътъ скоро ще удари.

Бедното момче се изправи. — Не мога да дойда, каза то. Мама е болна и лежи въ студена стая.

Денчо погледна праздната торба. Въ нея имаше само нѣколко парчета вжглища.

Той стисна паритѣ, които носѣше въ джеба си, като че искаше да провѣри, дали не ги е загубилъ. Очитѣ му блѣснаха отъ радостъ.

— Ела съ мене! — каза той на Симо и го поведе къмъ близкия складъ, гдето се продаваха дърва и вжглища.

Бедното момче го последва. Напълниха торбата съ вжглища и я претеглиха. Трѣбваше да се платятъ 12 лв., а Денчо имаше само 1 свое левче. Другитѣ пари бѣха отъ *Младежки червенъ кръстъ*. Той заплати всичко. Помогна на другарчето си да дигне торбата на гърба си и се запжти къмъ училище.

Последниятъ часъ предъ обѣдъ учителката запита: